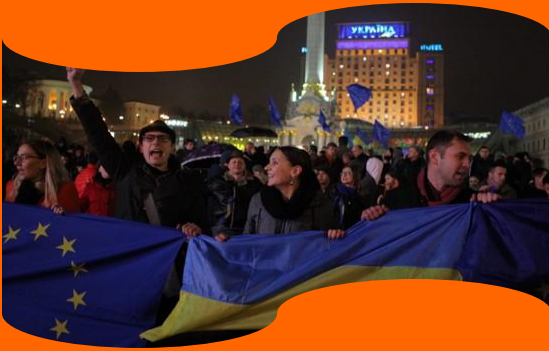

A person wearing a balaclava and dark clothing stands amidst a large fire, holding a shield and a long pole. A Ukrainian flag is visible in the background.

**Революція
гідності:
ми маємо пам'ятати**

До другої річниці Революції Гідності

***Хором земля й небеса:
– Благословенні довіку,
Хто себе кров'ю вписав
В книгу безсмертя велику.
Євген Плужник «Галілей»***

Якби сьогодні спитати, чому ми були на Майдані, ми б не стали говорити про закони, бажання вступити до Євросоюзу чи не бажання об'єднатися у Митному союзі з Росією. Саме Революція гідності змінила нашу свідомість. Ми нарешті відчули й усвідомили себе окремою самобутньою нацією, яка прагне мати власний шлях розвитку, звісно, не відокремлений від усього світу, але й не нав'язаний ззовні, який ґрунтувався б на загальнолюдських цінностях. Тож відповідь була б такою: «Ми стояли через мрію».

■ Після Майдану українці змінилися. Народ виріс у Націю. Україна не тільки заговорила, але й продемонструвала себе сильною нацією, яка не боїться викликів часу, війни, економічної чи цивілізаційної катастрофи. І ця горда, красива й смілива країна в найтемніших приєднаннях Європи торує власний шлях.

■ «Душу й тіло ми положим за нашу свободу», – ці рядки гімну у дні Єврореволюції стали пророчими. З ними відстоювали морозні ночі. З ними йшли голіруч на озброєних силовиків.

Після трьох місяців протестів країна завмерла в очікуванні і непевності. Майдан був відрізаний від цілого світу: метро зупинилося, під'їзди до Києва – блоковані. Політики безуспішно намагалися домовитися. Аж раптом Беркут знявся і почав відступати.

Кількадесят відчайдухів погнали силовиків угору Інститутською і... потрапили в пастку. Чоловіки, багато хто навіть без шоломів, стали живими мішенями снайперів, що чатували там. Попри стрілянину, майданівці вперто йшли вперед. Під кулі. Перші лави падали, за ними з'являлися нові... і нові... і нові... За кілька годин у центрі сучасного європейського міста було розстріляно півсотні людей. Ще близько тридцяти загинуло напередодні... Кадри цієї розправи облетіли та шокували світ.

Потім країна почала дізнаватися імена своїх героїв. Кожна історія викликала гострий, пронизуючий біль, всеохоплюючий гнів та безсилля. Кожна нова сповідь закарбувалася в пам'яті. Прийшло розуміння, що героїчні подвиги цих звичайних людей не можуть бути забутими.

Так починалася Революція гідності...

21 листопада – після оприлюднення рішення уряду про призупинення процесу підготовки до підписання Угоди асоціації України з ЄС, українці стали самоорганізовуватися через соціальні мережі на Майдані Незалежності в Києві.

Перша акція протесту розпочалася о 22-й годині. Під кінець доби учасників мітингу нараховувалось близько 1500 людей. На Майдан прийшли журналісти, громадські активісти, опозиційні політичні лідери. Стали з'являтися міліція та посилені загони «Беркуту».

Частина активістів пішла під адміністрацію Президента України, після чого повернулася на Майдан Незалежності. Люди вирішили лишатися на ніч.

Студенти стали найбільш активною частиною протестного руху. Євромайдани почали з'являтися по всій країні. Слідом за цим з'явилися і перші намети, перші постанови судів про заборону акцій, силові розгони і звільнення журналістів за правду про Майдані. У країні наростала цензура.

Причини Майдану

Брехня і відмова від ЄС

Узурпація влади Януковичем і
Сім'єю

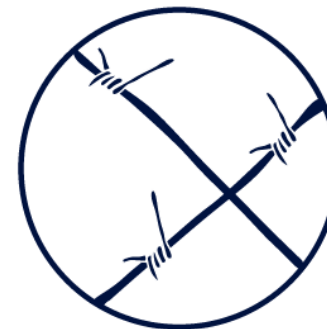
Тотальна корупція

Міліцейське свавілля

Цензура і придушення
громадянських свобод

Репресії проти опозиції

24 листопада. Європейська площа. Понад 100 тисяч людей

Після тижня протестів стало очевидно, що в режиму Януковича потрібні політичні дії. На Європейській площі 24 листопада опозиційні політики організували другий Майдан, а потім зібрали сотисячний мітинг. Це був перший по-справжньому масовий мітинг з вимогою до Януковича повернути країну на шлях до ЄС. Все голосніше звучав гасло 2004 року: «Банду — геть!»

Силовий розгін

30 листопада

Близько 4 ранку беркутівці оточили площу і жорстоко побили учасників протесту, переважно студентів. Молодих людей били кийками, переслідували на вулицях, добивали ногами. Було поранено майже сто осіб. Частина Євромайданівців знайшли притулок у Михайлівському монастирі. Приводом для розгону стало нібито встановлення Новорічної ялинки.

Страшні кадри облетіли світ. Після цього стало зрозуміло, що головне питання Майдану - повна зміна влади, а не тільки Євроінтеграція. Наступного дня почалася Революція Гідності.

Сутичка з режимом

Розгін студентів підняв країну. Майдан почав створювати Самооборону, куди протягом тижня записалося майже 4000 чоловік. Головна вимога - відставка президента. Від Януковича відвертаються соратники й олігархи, розпадаються фракції Партії Регіонів в областях. Янукович втрачає важелі придушення протестів. Команда Януковича пускає в хід все - викрадення активістів, залучення криміналу і тітушек для побиття демонстрантів, підпали автомобілів і залякування киян.

Майже тотальна підтримка столиці знову стає вирішальним фактором революції. На Майдані починається щотижневі недільні віче. 1 і 8 грудня в центр Києва виходять від п'ятисот до восьмисот тисяч чоловік. 1 грудня Майдан бере під контроль КМДА, Будинки Профспілок, Український Дім. Починається спорудження барикад по всьому центру Києва і в урядовому кварталі. 8 грудня в Києві знесений пам'ятник Леніну. Почався ленінопад по всій країні.

Масові протести

1 грудня силовиків витісняють з Майдану. Революціонери починають установку барикад. Під контролем Майдану - Будинок профспілок, КМДА, Жовтневий палац. Частина людей йдуть до АП на Банкову, де відбувається нове масове побиття людей. «Беркут» жорстоко б'є десятки журналістів. Опір наростає. 4 грудня силовики будують барикади в урядовому кварталі, щоб заблокувати просування Майдану. Влада масово відкриває кримінальні справи проти активістів.

Марш мільйонів

Протягом 2–7 грудня у всій Україні тривали великі проєвропейські та антиурядові мітинги. Протестувальники у Києві остаточно захопили Будинок профспілок та КМДА. Тривали різні акції протесту біля Адміністрації Президента і Генеральної прокуратури. Широкомасштабним виявився мітинг 8 грудня, який увійшов в історію під назвою «Марш мільйонів» - Народне Віче за європейське майбутнє України, в якому взяли участь близько мільйона українців., яким була не байдужа доля їх держави.

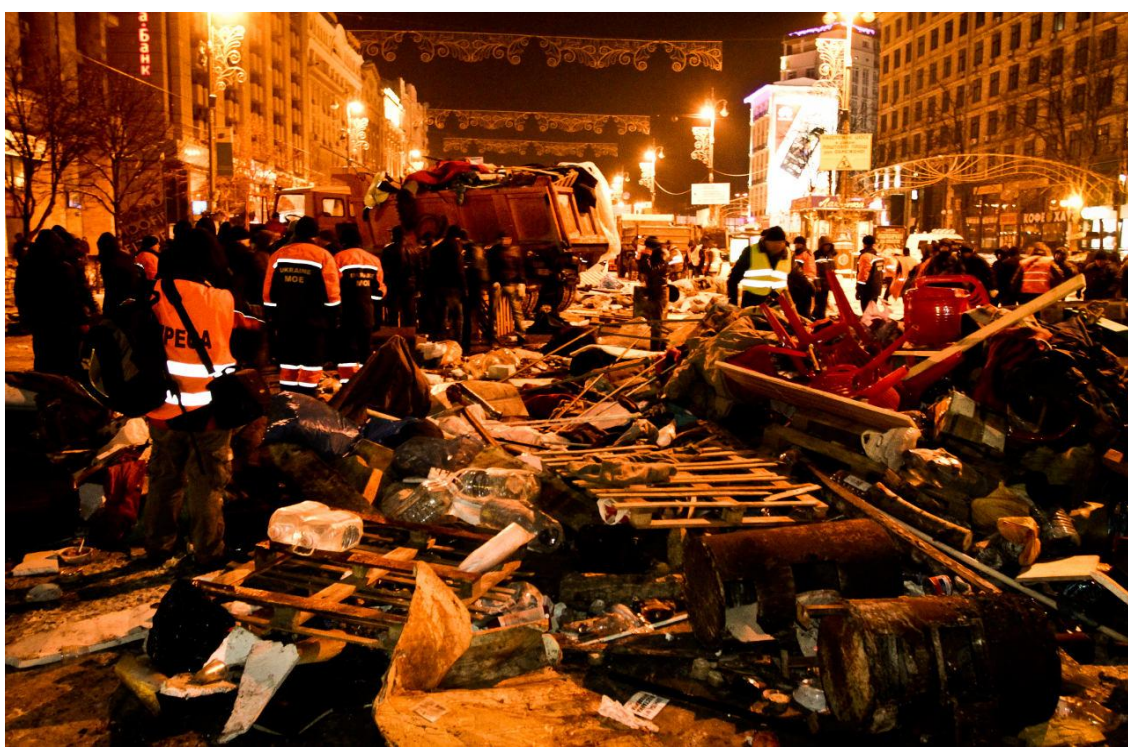

Ніч Гідності

Янукович на зустрічі із західними дипломатами заявив, що влада не застосовуватиме силу проти мирних зібрань. Однак тієї ж ночі на 11 грудня 2013 р. вночі відбулась масштабна спроба зачистки Майдану. Але завдяки дзвонам Михайлівського собору, закликам мітингувальників зі сцени Майдану до киян прийти на допомогу, а також трансляції подій через Інтернет, тисячі киян вийшли на допомогу протестувальникам, завдяки чому до 9 ранку ситуація стабілізувалася, а силовики покинули Хрещатик.

Майдан обростає значними барикадами

День гідності

В «День гідності» (15 грудня) протестувальники висунули вимогу Президенту України Віктору Януковичу звільнити усіх політв'язнів, включаючи экс-прем'єр-міністра Юлію Тимошенко. Крім того, Євромайдан прийняв резолюцію, яка забороняє Президентові підписувати угоду про вступ України в Митний союз під час візиту в Москву.

Національний Гімн України на всенародному Віче. День гідності

Диктаторські закони 16 січня

16 січня 2014 року влада ухвалила так звані «диктаторські» закони, названі ще «розстрільними».

Було запроваджено арешт за організацію мітингу, тюремне ув'язнення до 2 років за груповий протест, ув'язнення за носіння захисного шолома, за встановлення намету, арешт до 15 діб за благодійну допомогу протестувальникам.

За блокування маєтків можновладців встановлювалося ув'язнення терміном до 6 років. Виготовлення та розповсюдження екстремістських, на думку влади, матеріалів у ЗМІ чи Інтернеті мало каратися ув'язненням на строк до 3 років.

Причому під «екстремістську діяльність» можна було підвести будь-яку громадсько-політичну чи правозахисну діяльність.

Режим Януковича ухвалив рішення роздавати бойову зброю не лише працівникам міліції, суддям, прокурорам, але й їхнім родичам.

Одразу за підрахунками присутніх журналістів та відеозйомкою виявилось, що у Верховній Раді не було достатньої кількості голосів депутатів за ці диктаторські «закони», однак голосування депутатів сфальшували.

Хоча Конституція України забороняє звуження існуючих прав і свобод людини, Янукович підписав ці «закони», чим лише активізував хвилю протесту.

“ПРАВОСУДДЯ” ДЛЯ МАЙДАНІВЦІВ

чим загрожує протестувальникам нове законодавство?

5-10 РОКІВ
за захоплення
адмінбудівель

15
ДІБ

за встановлення
наметів, сцени чи
звукової апаратури
без дозволу міліції

7 РОКІВ
за погрозу
мільйонеру

ПОНАД
2 ТИС. ГРН.

за невиконання
вимог
“правоохоронців”

10 - 15
РОКІВ
за “масові
заворушення”

ВИЛУЧЕННЯ
ПРАВ І АВТА
НА 2 РОКИ

за рух в колонах
більше 5 авто

6 РОКІВ
за блокування
доступу до
житла

2 РОКИ
за наклеп

10
ДІБ
за участь у мирних
зібраннях у касці,
форменному одязі,
з вогнем

2 РОКИ
за групове
порушення
порядку

3 РОКИ
за поширення
екстремістських
матеріалів

ДО 3
РОКІВ
за збирання
інформації

Гаряча фаза протистояння

19 січня протестувальники рушили до Верховної Ради вимагати скасування законів. Проте, вулиця Михайла Грушевського, що вела до парламенту, виявилася заблокованою бійцями «Беркуту» та Внутрішніх військ. Вони застосували до мітингарів травматичну зброю, світло-шумові й травматичні гранати, водомети тощо. Мітингарі відповіли «коктейлями Молотова» та підпалили автомобільні шини, аби «беркутівці» не могли влучно стріляти.

Загалом до вечора було поранено близько 100 мітингувальників. Сутички тривали наступного дня. В ніч з 20 на 21 січня продовжувались зіткнення, в результаті яких мітингувальники були дещо відтіснені від барикад, але на ранок їм вдалось повернути втрачене. Силове протистояння було призупинене 4-ма священиками, які стали між протестувальниками та спецпідрозділами..

Вулиця Грушевського на три тижні стає епіцентром протистояння

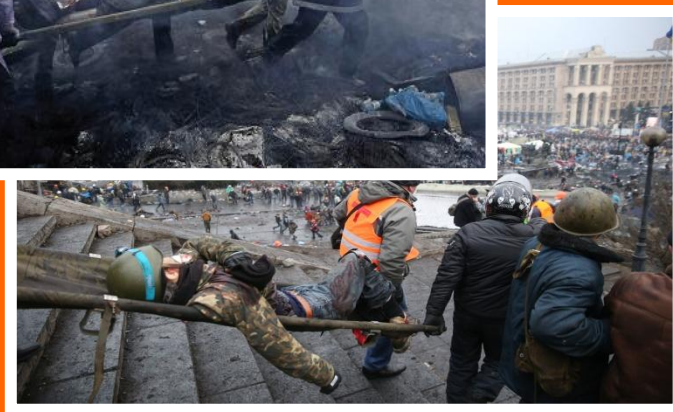

Кривавий День Соборності. Перші з Небесної Сотні

Протистояння на вулиці Грушевського дійшло апогею 22 січня у святий для українців День Соборності. Того ж дня бойовими кулями було вбито українця вірменського походження Сергія Нігояна, етнічного білоруса Михайла Жизневського та українця Романа Сеника. Поранень зазнали тисячі мітингарів. Міліція та «ті тушки» нападали на активістів біля лікарень і викрадали, після чого їх знаходили побитими, скаліченими або у в'язниці.

Чимало прикладів нелюдського поводження влади з майданівцями не могли зламати духу опору та злякати мітингарів. У той же день у лісі під Києвом зі слідами тортур було знайдено тіло Юрія Вербицького – активіста Майдану. Крім того, бійці спецзагону міліції на морозі роздягли Михайла Гаврилюка до шкарпеток і оголеного піддавали тортурам та проводили з ним знущальну фото сесію.

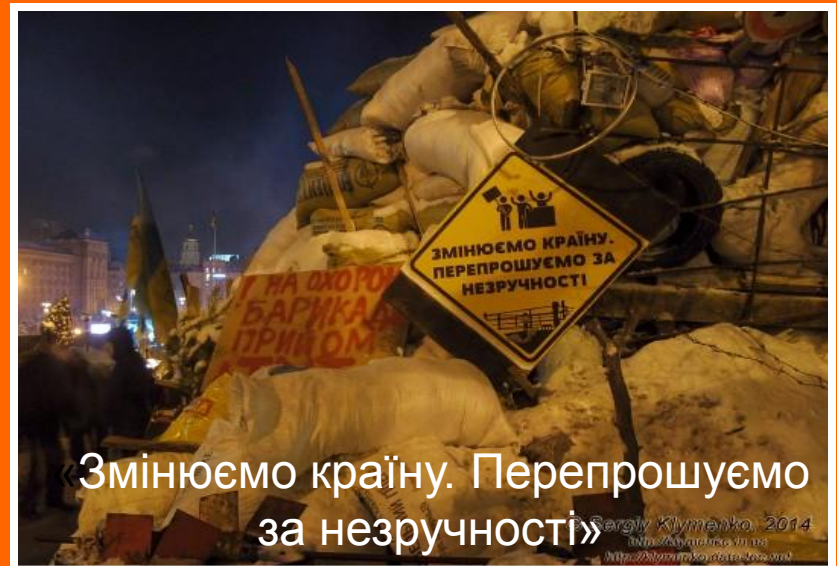

Ситуація в країні значно загострилася і брала радикального характеру

З 22 січня до 27 січня було захоплено 10 адміністрацій. Це всі західні ОДА, крім Закарпатської, та Чернігівська з Полтавською. На півдні захоплення не відбулися. Черкаську ОДА міліція відбила і почала зачистку серед населення. Тоді було схоплено і ув'язнено близько 56 чоловік. У всіх областях пройшли мітинги на підтримку Євромайдану. В ніч з 25 на 26 січня 2014 р. мітингувальникам вдалося захопити Український дім, який, за інформацією, спецпризначенці могли використати для атаки людей. Крім того, євромайданівці зайняли будівлю Міністерства енергетики та вугільної промисловості на вулиці Хрещатик та будівлю Міністерства юстиції на Городецького.

Майже у всій країні були організовані центри та пункти допомоги Євромайдану. Люди допомагали, чим могли: приносили гроші, хтось одяг, харчі, медикаменти тощо.

Як ніколи, український народ був на хвилі всезагального патріотичного піднесення. Повсюдно звучали такі гасла, як **«Слава Україні – Героям слава»**, «Слава нації – Смерть ворогам», «Україна понад усе» та дзвінок звучав Гімн України. Елементи національної атрибутики були практично всюди.

1739 жертв

За три місяці Майдану постраждали 1739 людей, 4 загинули, 35 зникли безвісти. 3 лютого, напередодні приїзду в Київ високоповажного комісара з прав людини Ради Європи Нілса Муйжнієкса, на Майдані пройшла акція «Ніхто не забутий! Ніщо не забуте!».

Перші здобутки Євромайдану

29 січня, після переговорів між В. Януковичем та лідерами опозиційних фракцій, було ухвалено закон про амністію та відправлено у відставку уряд М. Азарова. Це була значна перемога Євромайдану у відстоюванні своїх прав, але протестувальники не збиралися розходитись, вони вирішили стояти до кінця.

Активісти розблокували кілька облдержадміністрацій. За їхніми словами всі формальні умови закону про амністію виконано. Штаб опору, Рада Майдану вимагають негайного введення Закону про амністію в дію. Зокрема, закриття близько 2000 кримінальних справ проти учасників протестів, остаточну реабілітацію 236 раніше заарештованих, що перебувають під домашнім арештом і поручительством побратимів. Відбулося також традиційне Віче.

Кривавий вівторок

18 лютого центральні вулиці у вогні: мирний марш до парламенту з вимогою повернути Конституцію 2004 року обертається масовою бійнею. Обидві сторони стріляють з травматичної зброї. На Інститутській і в Маріїнському парку Беркут і тітушки калічать людей. Силовики відкидають самооборону з Грушевського, Інститутській, з Жовтневого палацу і починають кривавий штурм Майдану.

Влада оголошує в центрі Києва антитерористичну операцію і намагається зачистити площу.

Загоряється Будинок профспілок. Лікарні Києва переповнені. Ніч на 19 лютого стала найважчою в обороні Майдану. Силовики були зупинені в 300 метрах від сцени. Безперервний штурм тривав 17 годин.

Мітингувальники стійко відбивалися камінням та пляшками із запалювальною сумішшю. І лише на ранок, після підходу підкріплення до майданівців зі Львова і Тернополя, наступ проти Євромайдану захлинувся.

Пік Революції Гідності 18–20 лютого 2014 р.

"Чорний четвер"

20 лютого силовикам видають вогнепальну зброю і бойові патрони. Почались масові розстріли мітингувальників. Кілька груп снайперів відкривають вогонь по демонстрантах, які намагаються просунутися вгору по Інститутській до урядового кварталу.

Мітингувальників вбивають точними пострілами в голову і серце. Самооборона і Правий сектор вимагають від МВС припинити вогонь. Число жертв стрімко зростає - 75 осіб .

Застрелені силовиками мітингувальники на Майдані

Падіння диктатури

Лідери з опозиції підписали з Віктором Януковичем угоду щодо врегулювання кризи в Україні. Відповідно до угоди, впродовж 48 годин з моменту її підписання мала б відновити дію Конституція України в редакції 2004 року та сформовано новий коаліційний уряд; до вересня 2014 року треба було провести конституційну реформу; до грудня 2014 року — провести позачергові президентські вибори.

Того ж дня Рада підтримала Конституцію 2004 року, а також дозволила звільнити Юлію Тимошенко.

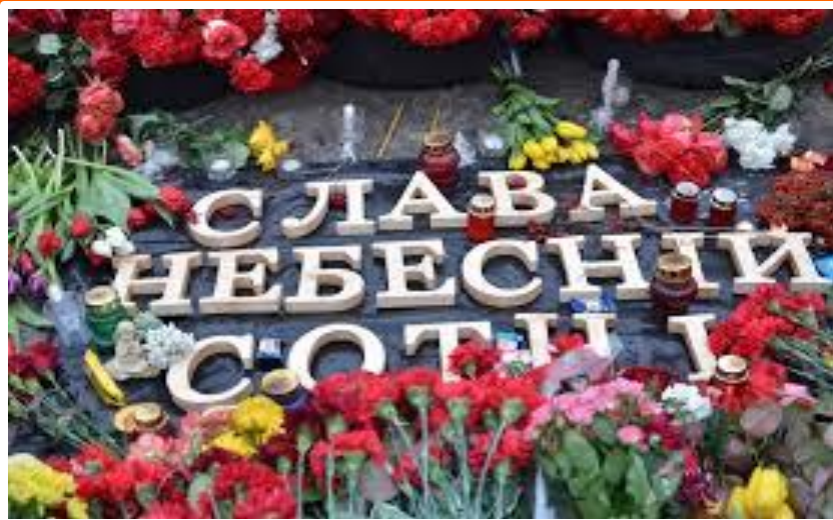
Вже ввечері відбувся велелюдний Майдан, де вже після виступу лідерів опозиції, на трибуну піднявся один з «сотників Самооборони Майдану» й заявив, що Майдан не буде терпіти ще рік. Сотник проголосив ультиматум, що якщо Янукович не піде у відставку до ранку, то самооборона піде на штурм.

В ніч з 21 на 22 лютого Янукович залишив Адміністрацію президента та від'їхав в Харків, намагаючись організувати з'їзд сепаратистів. Але влада вже в руках опозиції: проти харківських лідерів ПР відкриті кримінальні справи. Янукович тікає в Крим, а потім до Росії. Парламент обирає Турчинова новим спікером і відправляє у відставку генпрокурора Пшонку. Особовий склад МВС, СБУ та Міноборони оголошує про відданість народу.

Парламент голосує за повернення до Конституції 2004 року. Рада констатує, що Янукович зник, самоусунувся від виконання службових обов'язків, а тому більше не президент. Диктатура пала. У 20-х числах лютого формується новий уряд на чолі з Арсенієм Яценюком, призначаються нові керівники силових структур.

Неділя жалоби

Увечері 21 лютого на Майдані збирається більше ста тисяч чоловік. В Україні триває день жалоби за загиблими під час озброєних протистоянь у Києві. За відстоювання ідей революції довелося заплатити дорогою ціною – кров'ю «**Небесної Сотні**» – патріотів, які поклали своє життя на вівтар для захисту рідної Батьківщини. Люди прощаються із загиблими і саме тоді вперше похоронна пісня «Плине кача» стає одним з атрибутів Майдану.

Таким чином, події 21 листопада 2013 р. – 22 лютого 2014 р. стали етапом прояву українцями неабиякої сили, мужності, гідності, віри та міцності духу.

Вони показали усьому світу, що вищою метою для українського народу є збереження людських цінностей та основ демократії. А будь-яке зазіхання на них зі сторони ворогів зазнає невдачі і буде покаране.

